

Yanlışlıkla Dünyanın Öbür Ucuna Uçan Çocuk

John
Boyne

Tudem
Modern
Klasikler

Yanlışlıkla Dünyanın Öbür Ucuna Uçan Çocuk

John Boyne

YANLIŞLIKLA DÜNYANIN ÖBÜR UCUNA UÇAN ÇOCUK

© 2012, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2012, John Boyne
resim hakları © 2012, Oliver Jeffers

İlk baskı 2012 yılında, İngiltere'de *The Terrible Thing That Happened to Barnaby Rook* adı ile Random House Children's Books markası olan Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTelif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Boyne
RESİMLEYEN: Oliver Jeffers
TÜRKÇELEŞTİREN: Arif Cem Ünver
EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın
SANAT YÖNETMENİ: Geray Gençer
KAPAK İLLÜSTRASYONLARI: Elif Deneç
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malhköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-280-4
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Yanlışlıkla Dünyanın Öbür Ucuna Uçan Çocuk

John Boyne

Tudem
Modern
Klasikler

John Boyne

1971 yılında İrlanda'nın Dublin kentinde dünyaya gelen John Boyne, Dublin Trinity Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yazarın 2006 yılında yayımladığı ve Nazi toplama kampları gerçeğini iki çocuğun gözünden anlattığı ilk çocuk romanı *Çizgili Pijamalı Çocuk*, Miramax tarafından sinemaya uyarlanarak pek çok ödül aldı. Aynı roman, İrlanda'da iki edebiyat ödülünün yanı sıra çeşitli uluslararası ödüllere layık görüldü ve birçok uluslararası ödüle de aday gösterildi. Bu başarılarla ek olarak kitap, İrlanda listelerinde 80 hafta bir numarada kalarak büyük bir rekora imza attı ve *New York Times*'in çok satanlar listesinin de zirvesine yükseldi. Bütün dünyada 5 milyondan fazla satan *Çizgili Pijamalı Çocuk*, hem 2007 hem 2008 yılında İspanya'da en çok satan kitap oldu. Boyne, çalışmalarına Dublin'de devam etmektedir.

01

Son Derece Normal Bir Aile

Az sonra okuyacağınız hikâye, Barnaby Brocket'in hikâyesi ama Barnaby'yi anlayabilmeniz için önce onun anne babasını tanımalısınız. Bu ikili, kendilerinden farklı olan insanlardan öylesine korkuyorlardı ki, tüm sevdikleri için dehşet verici sonuçlar doğuracak korkunç bir şey yaptılar.

Barnaby'nin babasıyla başlayalım. Alistair adındaki bu adam, kendisini tamamen normal biri olarak görüyordu. Normal bir evde, normal bir yaşam sürüyor; normal şekilde normal şeyler yaptığı normal bir mahallede oturuyordu. Tıpkı iki çocuğu gibi eşi de normal biriydi.

Alistair'in sıradışı ya da toplum içinde kendisini göstermeye çalışan insanlara hiç tahammülü yoktu. Metroda yolculuk yaparken yanı başında yüksek sesle konuşan gençler gördüğünde, bir sonraki durağa kadar bekler, kapılar açıldığında dışarı fırlayıp başka bir vagona geçerdi. Restoranda

yemek yerken -zorlu menüleri ve yemekleriyle insanın kafasını karıştıran o yeni ve havalı restoranlardan birinde değil, normal bir restoranda tabii ki- bir anda garsonların, ilgi meraklısı bir müşteriye doğum günü şarkısı söylemesi akşamını zehir ederdi.

Dünyanın en muhteşem yeri olan Avustralya'nın Sidney şehrinde Didikle & Dağıt adlı bir firmada hukuk müşaviri olarak çalışıyordu; "vasiyetler ve son arzu mektupları" gibi oldukça tatsız ama ona cuk oturan bir alanda uzmanlaşmıştı. Ne de olsa vasiyet hazırlamak son derece normal bir işti. Tuhaf bir tarafı yoktu. Müşteriler onun ofisine geldiklerinde çoğu zaman kendilerini biraz tedirgin hissederdilerdi çünkü vasiyet hazırlamak zor ve stresli bir iş olabiliyordu.

"Lütfen endişelenmeyin," derdi Alistair müşterilerine böyle zamanlarda. "Ölmek son derece normal bir şey. Günün birinde hepimizin başına gelecek. Sonsuza dek yaşasaydık ne kötü olurdu, düşünsenize! Dünya bu aşırı yüke dayanamayıp çökerdi."

Alistair'in gezegenimizin iyiliğini pek düşündüğü söylemezdi aslında. Ona göre bu tür endişeler hippilere ve işi gücü olmayanlara göreydi.

Bazı insanların, özellikle de Uzakdoğu'da yaşayanla-

rın inandığı bir düşünceye göre her birimiz -buna siz de dâhilsiniz- uçsuz bucaksız ve karmaşık bir evrende doğumdan önce ayrılmış bir çiftin yarısıyız ve hayatımızı bizi yeniden bütün hissettirecek diğer yarımızı aramakla geçiriyoruz. O gün gelip çatana dek de kendimizi biraz huzursuz hissediyoruz. Bazen bu bütünlük, ilk bakışta bizden tamamen farklı birini bulduğumuzda gerçekleşiyor. Mesela güzel sanatlar ve şiir hayranı bir erkek, boş zamanlarını makine yağına bularak geçiren bir kadına âşık olabiliyor. Sağlıklı yemekler yemekten ve doğa sporlarından hoşlanan bir kadın, bu tür sporları televizyon karşısında, bir elinde bira diğerinde sandviçle izlemekten zevk alan bir erkekten hoşlanabiliyor. Bu aslında son derece normal bir şey olsa da Alistair Brocket, kendisi kadar normal olmayan biriyle yaşamını paylaşmasının, hiçbir şekilde mümkün olmadığını ta en başından beri biliyordu.

Bu da bizi Barnaby'nin annesi Eleanor konusuna getiriyor.

Eleanor Bullingham, Beacon Hill bölgesinde, Sidney'in kuzey tarafındaki kumsallara bakan küçük bir evde büyümüştü. Anne babasının her zaman göz bebeği olmuştü çünkü mahallenin en uslu kızı olduğu konusunda herkes hemfikir di. Görünürde hiç araba olmamasına rağmen, yeşil ışığın yandığını görmeden karşıdan karşıya hayatta geçmezdi. Otobüste bir sürü boş yer olsa da, bir yaşlı gördüğünde hemen kalkıp

yer verirdi. Öylesine edepli bir kızdı ki Eleanor, büyükannesi Elspeth vefat edip ona, üzerinde adının ve soyadının baş harfleri olan E ve B'nin işlenmiş olduğu yüz tane değerli mendil bırakınca, bu mirasın boşa gitmemesi için bir gün, soyadı B ile başlayan biri ile evlenmeyi kafasına koymuştu.

Tıpkı Alistair gibi o da hukuk müşaviri olmuş, emlak konusunda uzmanlaşmıştı. Soranlara bu mesleği ürkünç derecede ilginç bulduğunu söylüyordu.

Gelecekte eşi olacak adamdan bir yıl sonra o da Didikle & Dağıt firmasında işe başlamış; ilk başlarda ofiste etrafına bakındığında, iş arkadaşlarının zaman zaman profesyonellikten uzaklaştıklarını görüp hayal kırıklığına uğramıştı.

İçlerinden çok azı çalışma masalarını düzenli tutuyordu. Neredeyse herkesin masasının üstü, aile bireylerinin, evcil hayvanlarının ya da daha da kötüsü ünlü yıldızların fotoğraflarıyla doluydu. Erkekler telefonla konuştukları sırada plastik kahve bardaklarını parçalara ayırdıkları için bu pisliği, daha sonra başkaları temizlemek zorunda kalıyordu. Kadınlar ise bütün gün atıştırmaktan başka bir şey yapmıyor, birkaç saatte bir beliren ve parlak renkli kâğıtlara sarılı şeker ve çikolatalarla dolu küçük servis arabasından abur cubur alıp duruyorlardı. Evet, günümüz standartlarına göre bunlar

normal sayılan hareketlerdi belki; ama normal sayılabilecek bir normallik değildi bu.

Yeni firmasındaki ikinci haftasının ilk gününde, kendisini merdivenlerden iki kat yukarı çıkarken buldu Eleanor. Başka bir bölüme gitmesi ve çok ama çok önemli bir belgeyi, çalışma arkadaşlarından birine, bir an bile gecikmeden iletmesi gerekiyordu; geç kaldığı takdirde dünya durabilir, yeryüzünde yaşam son bulabilirdi. Kahvaltıda yediklerini çıkarmamak için içerideki düzensizlik ve pisliğe bakmamaya gayret ederek ofiste ilerledi. Fakat o sırada gözüne ilişen bir şey, daha doğrusu bir kişi, bu hiç beklenmedik anda kalbinin küt küt atmaya başlamasına yol açtı.

Köşe masalardan birinde, önünde renk skalasına göre özenle ayrılmış deste deste kâğıtlar duran, oldukça alımlı bir adam oturuyordu. İnce çizgili bir takım elbise giymiş, saçlarını özenle ortadan ikiye ayırmıştı bu adam. Etrafında çalışan barbarların aksine, masasını temiz ve düzenli tutmuş, kurşun ve tükenmez kalemelerini basit bir kutuda toplamış, üzerinde çalıştığı belgeleri önüne düzgün bir şekilde yaymıştı. Görünürde ne aile bireylerine ait o “sevimli” fotoğraflardan ne de herhangi bir ünlünün fotoğrafı vardı.

En yakınındaki masada bir kız, elindeki muzlu keki ağzına tıkmakla meşguldü; kekin kırıntıları masadaki bilgisayar

klavyesinin üstüne dökülüyor, tuşlar arasından sonsuzluğa doğru kayboluyordu. Eleanor kıza yaklaşır, “Şu genç adamın adı ne?” diye sordu. “Şu köşede oturan.”

“Alistair’den mi bahsediyorsun?” diye sordu kız, geride herhangi bir parça bırakmadığından emin olmak için kekin ambalajını yalayarak. “Dünyanın en sıkıcı adamından mı?”

“Soyadı ne?” diye sordu Eleanor umutla.

“Brocket. Korkunç, değil mi?”

“Mükemmel,” diye yanıt verdi Eleanor.

Ve böylece evlendiler. Normal olan da buydu zaten. Birlikte üç defa tiyatroya, iki defa dondurmacıya, bir kere de dansa gitmişlerdi. Dansta insanlar rock&roll denen o nahoş müzikte çok hızlı dans ettikleri için pek de iyi vakit geçirememişlerdi. Bir kere de lunaparka gitmişler; gün boyu fotoğraf çekip tatlı tatlı sohbet etmişlerdi. Sonra akşamüstü güneşi palyaçonun kocaman yüzüne vurmaya başlamış, görünüşünü her zamankinden daha korkunç hâle getirmişti.

Şimdi kuzey kıyısında, normal bir evde yaşayan Alistair ve Elenor’un bu mutlu günlerinden tam bir sene sonra ilk çocukları Henry dünyaya geldi. Bir pazartesi sabahı saat tam dokuzda doğmuştu ve tam üç kilo ağırlığındaydı. Kısa ve hafif bir doğum sancısının ardından, onu doğurtan doktora

gölümseyerek çıkmıştı ortaya. Soytarılıklarıyla her akşam televizyon ekranlarını kirleten bazı görgüsüz annelerin aksine Eleanor, doğum sırasında ne ağlamış ne de bağırmişti; Henry'nin doğumu son derece sakin, düzenli ve zarif bir şekilde geçmiş, hiç kimse alınıp darılmamıştı.

Tıpkı anne babası gibi Henry de çok terbiyeli ve düzgün biriydi; biberonunu sadece ona uzatıldığında alıyor, yemeğini bitiriyor, ne zaman altını pisletse dehşete kapılıyordu. Normal hızda büyümüş, iki yaşına geldiğinde konuşmaya, bir sene sonra da harfleri tanımaya başlamıştı. Dört yaşına vardığında anaokulu öğretmeni, Alistair ve Eleanor'a oğulları hakkında anlatacak iyi ya da kötü bir şey bulamadığını, Henry'nin her açıdan normal bir çocuk olduğunu söylemişti. Bunun üzerine eve dönerlerken anne babası onu her zamanki gibi vanilyalı dondurma ile ödüllendirmişlerdi.

İkinci çocukları Melanie, üç yıl sonra bir salı günü doğmuş, tıpkı abisi gibi o da hemşirelere ve öğretmenlere zorluk çıkarmamıştı. Dört yaşına geldiğinde, anne babasının yine bir bebek beklediği sırada, vaktinin çoğunu kitap okuyarak ya da odasında bebekleriyle oynayarak geçiriyor, onu mahallelerinde yaşayan diğer çocuklardan farklı kılacak herhangi bir şey yapmıyordu.

Gerçekten de hiç şüphe yoktu: Brocket ailesi Avustralya'nın tamamının olmasa da, Yeni Güney Galler bölgesinin en normal ailesi olmalıydı.

Sonra üçüncü çocukları doğdu.

Barnaby Brocket bir cuma gecesi, saatler gece yarısını gösterirken geldi dünyaya. Bu şimdiden kötü bir başlangıç anlamına geliyordu çünkü Eleanor, doktoru ve hemşireleri uyuklarından ettiği için tedirgindi.

"Bu konuda sizden özür dilerim," dedi kan ter içinde; bu oldukça utanç verici bir durumdu; çünkü Henry ve Melanie'nin doğumları sırasında hiç terlememiş, sönmek üzere olan kırk vatlık bir ampul gibi hafifçe parlamıştı sadece.

"Rahat olun Bayan Brocket," dedi doktor Snow. "Bebekler canları istediğinde ortaya çıkıyorlar. Bu gerçeği değiştirmek bizim elimizde değil." "Yine de bence çok ayıp," diyen Eleanor, Barnaby'nin, dışarı çıkma vaktinin geldiğine karar vermesiyle birlikte canhıraş bir çığlık attı. Sonra da ıkmaktan yanakları kıpkırmızı olmuş bir hâlde, "Aman yarabbi," diye inledi.

"Gerçekten de endişelenecek bir durum yok," diyen doktor, az sonra gelecek kaygan bebeği yakalayabilmek amacıyla pozisyon aldı. Bir ragbi oyuncusunu andırmıyor değildi bu duruşuyla; bir ayağını geriye uzatmış, diğerini sağlam bir

şekilde öne doğru basmış, topun kendisine atılmasını bekler gibi ellerini iki yana açmıştı.

Eleanor bir çığlık daha atıp arkasına yaslandı ve afallamış bir hâlde nefesini tuttu. Karnında inanılmaz bir basınç oluştuğunu hissediyor, buna daha ne kadar dayanabileceğini kestiremiyordu.

“İkının Bayan Brocket!” dedi doktor Snow. Eleanor üçüncü defa çığlık atarak elinden geldiğince kuvvetli bir şekilde ıknırken hemşire de onun alınına soğuk bir bez yerleştirdi. Fakat bu hareket, Eleanor’u rahatlatacağı yerde onun yüksek sesle ağlamasına, hatta şimdiye kadar dilinin ucuna gelmemiş ve iş arkadaşları kullandığı zaman aşırı derecede çirkin ve kaba bulduğu bir kelimeyi haykırmasına neden olmuştu. Tek bir kelimeydi bu; ama o anda hissettiği her şeyi özetliyor gibiydi.

“Aynen böyle,” diye bağırdı doktor Snow neşeyle. “İşte geliyor! Üçe kadar sayacağım ve sonra sizden var gücünüzle ıknmanızı istiyorum, tamam mı? Biiir...”

Eleanor derin bir nefes aldı.

“İkiii...”

Nefesini tuttu.

“Üç!”

O an tarif edilemez bir rahatlık hisseden Eleanor, bebeğin ağlamasını duyunca kendisini yatağa bıraktı ve bu dayanılmaz

Barnaby'nin doğumu

Dünyanın en sıradışı çocuğu Barnaby Rrocket'in sıradışı öyküsü.

Çağdaş İrlanda edebiyatının en önemli kalemlerinden
Çizgili Pijamalı Çocuk'un yazarı John Boyne'un yazıp
Oliver Jeffers'in resimlediği Yanlışlıkla Dünyanın
Öbür Ucuna Uçan Çocuk, Tudem Modern Klasikler
serisindeki yerini alıyor...

"Bu, farklı olan ve bununla gurur duymayı öğrenen
bir çocuğun ilham verici ve çok eğlenceli öyküsü."

The Irish Independent

Tudem
Modern
Klasikler

ISBN 978-605-285-280-4

9 786052 852804